

både producentlandet og importlandet skal overholde fælles regler. Forbrugerne får derefter alt andet lige øget sikkerhed, når de køber madvarer.

Ensartede regler i hele EU er selvsagt også en fordel for den meget store danske eksport af levnedsmidler, som sikrer rigtig mange arbejdspladser.

Der er derfor mange og gode grunde til, at vi har prioriteret dette arbejde så højt, og at der ikke har været svinger i valsen med hensyn til arbejdsgrundlaget eller forhandlingslinjen.

Jeg synes, det er fint, at vi i dag får en debat om regeringens forhandlingslinje. Jeg skal dog ikke undlade at bemærke, at sundhedsministeren nok havde været den rette at stille forespørgslen til, idet sundhedsministeren er ansvarlig for levnedsmiddelloven, og regeringens forhandlingslinje på tilsætningsstofområdet grundlæggende lægges i Sundhedsministeriet. Men det skal ikke skille os ad, og nu står jeg her jo.

Forhandlingslinjen er en direkte forlængelse af flere årtiers dansk politik vedrørende tilsætningsstoffer, og grundlaget er netop levnedsmiddelloven, som blev vedtaget i 1973.

Levnedsmiddelloven fastlægger de overordnede principper for etablering af et positivlister-system for tilsætningsstoffer. Den første positivliste blev udstedt i 1973, og den er siden blevet justeret ganske mange gange. Positivlisten indebærer, at man fastlægger, hvilke stoffer der må anvendes i levnedsmidler, at man fastlægger, hvilke levnedsmidler de må bruges i, og at man fastlægger, hvilke mængder stofferne må bruges i.

Grundprincippet i den danske positivliste har altid været, at betingelsen for at tillade en given anvendelse af et tilsætningsstof er:

- 1) Der må ikke være sundhedsmæssige betænkeligheder.
- 2) Der skal være godtgjort et teknologisk behov for anvendelsen.
- 3) Anvendelsen må ikke vildlede forbrugerne.

Ud fra disse principper er der løbende taget stilling til ansøgninger fra erhvervene. Ansøgningerne imødekommes, hvis de opfylder kriterierne, og her lægges der afgørende vægt på forbrugerbeskyttelsen.

Den danske positivliste har altså gennem årene udviklet sig i takt med ændringerne i erhvervenes teknologiske behov, i takt med nye videnskabelige oplysninger og i takt med udviklingen af nye stoffer, og det er i øvrigt en proces, vi

naturligvis også vil se i forhold til EU-positivlisten.

Men det er vigtigt at fremhæve, at denne udvikling og den løbende opdatering jo ikke er sket i et politisk tomrum. Der har været flere debatter her i Folketinget, som har medvirket til at præcisere politikken på området. F.eks. er de sidste mange års politik vedrørende farvestoffer et resultat af politiske drøftelser midt i 1980'erne, som ledte til en præcisering af, at anvendelsen af farvestoffer i almindelighed skal tillades ud fra de samme kriterier som andre tilsætningsstoffer, men at basislevnedsmidler med enkelte undtagelser skal friholdes for farvestoffer.

Regeringens forhandlingslinje ved udformningen af EU-positivlisten bygger på præcis denne politik og de principper, som i mange år har ligget til grund for udformningen af den danske positivliste.

Udgangspunktet for de danske holdninger til de verserende direktivforslag er at komme tættest muligt på den danske positivliste, som vi havde, før EF-direktiverne kom på banen; det er jo meget enkelt. Men problemet er selvfølgelig, at andre lande har præcis den samme holdning.

Med den forhandlingslinje udtrykkes de danske erhvervsmæssige ønsker, som vi har kunnet tilgodese, samtidig med at forbrugerne er sikret en effektiv beskyttelse mod sundhedsmæssige risici og mod vildledning.

Men som jeg sagde, kommer det vel ikke som en overraskelse for nogen, at andre EU-lande har præcis den samme indfaldsvinkel, når de skal behandle EF-direktiver. De synes også, at deres nationale lister er de rigtige, og de er jo ikke nødvendigvis identiske med den danske positivliste.

Det behøver ikke at betyde, at de har ringere standarder. Netop på madområdet spiller forskelle i kultur og tradition og ikke mindst i typen af madvarer og de lokale teknologiske muligheder og behov en meget stor rolle.

Selvfølgelig har vi måttet indgå kompromiser. Det må man i Folketingssalen, og det må man i internationalt samarbejde. Hvis man ikke er indstillet på det, kan man i hvert fald være sikker på at blive kørt ud på et sidespor og sat uden for reel indflydelse, og det har vi ingen interesse i. Den fri samhandel er af enorm betydning, især for små lande som Danmark, og for at udvikle effektive virksomheder har vi brug for et marked, som er betydelig større end vort eget, og vi har brug for at harmonisere den